

DĚDICTVÍ

Petr "Děd'a" Mužíček

Jsou křivdy, jež se zdají, že přebolely. Nespravedlivý hněv jediného váženého muže dokáže dodat slovům sílu a údernost, pomocí kterých jsou pevně vryty a zakořeněny do mysli celého národa, celého pokolení, jež je jako dědictví odkáže svým dětem a vnukům a ti pak svým vnukům.

Jsou slova, která ublíží. Křivé a nepravdivé nařčení, pár vět vykřiknutých pod děsivým tlakem blízcích se chvíl, které jsou určující pro běh dějin. Kletba. Pronásledování a vraždění. I to jsou skutky, které dokáží poznamenat nenarozené dítě. Ale stejně jako oheň uhasne, pokud mu nepřiléváš dhangu a neživiš jeho zhoubné plameny dalšími poleny, stejně tak se otupí ostří zášti a křivd neustálými nárazy na dobré skutky a pomoc nečekanou, nezištnou a vzácnou. Je pouze na lidech, jak se na nás budou dívat. Uvidí nás jako zaprodavatele nebo pomocníky v nouzi?

To noví kolonisté, ti jsou těmi rozdmýchávači a nevěřícími. Ne všichni a většinou jen do té doby, než zjistí, že lépe než zemřít s upjatou myšlenkou na minulost a rozdmýčovat plameny nenávisti je směřovat svůj pohled vpřed, žít a naučit se toleranci. Vždyť kdo jiný, než horský elf dokáže bez úhony přečkat kruté zimy v Mrazivých štítech a najít jídlo a pití tam, kde se zdá pláň holá a na troud suchá? Mbu již při svém putování potkal mnoho nových osadníků. Někteří ho nechali nabrat vodu a odpočinout si ve stáji se zvířaty, ale většinou mu spílali. A když mlčeli, cítil z nich to nevyřčené: „Tak už táhni, zrádče!“ Stávalo se, že po něm házeli kamení. Muži chápající se zbraní byli ve své bláhovosti připraveni vyrovnat dávný účet, na kterém podle jejich mínění ještě není dost čárek na kontě mrtvých temných elfů. Vždy raději ustoupil. Nechtěl živit plamen nenávisti dalším, obzvláště smolným polenem.

I nyní měl před sebou těžký úkol – jeden z těch, kterým se musí postavit čelem. Zná svou cestu i její cíl a snaží se po ní jít pokud možno přímo. Překonávat překážky a odolávat nástrahám a nepřízním. Byl odolný jako každý jiný mto-magawa-ngo. A jedna z dalších překážek se začínala rýsovat na nedaleké vyvýšenině. Jedna z těch, které bylo třeba nutné zdolat, aby se lidem vrátila víra v schopnosti temných elfů, aby sami horští elfové našli dávno ztracený klid a toužebně hledané zázemí, domov.

Sesedl a vzal koně za ohlávku.

„Jezdec, jezdec!“ Dětský hlas se rozlehl slunečným odpolednem jen Mbu vyšel ze stínu věkovitých zelanů na prašnou pěšinu, jež se ještě nestačila stát používanou cestou, spojnicí se severně položeným Sintarem. Už jak se blížil ke shluku jednoduchých domků viděl spoustu nedostatků při budování budoucí vesnice. Odkud přišli, že nemají nejmenší tušení, jak se připravit na životní podmínky ve zdejší oblasti?

Od primitivní brány mu vyjela naproti pětice jezdců. Tři z nich měli natažené kuše. Dva mladíci se oddělili od skupinky a poodjeli každý na jednu stranu s kušemi v pohotovosti, aby dali příchozímu jasně najevo, kdo je pánem situace.

„Zastav se, řekni, kdo jsi a co chceš. A sundej si kápi, ať vidíme, s kým máme tu čest.“ Vyzval ho mohutnější ze dvou mužů, který byl ozbrojen pouze mečem a pod vrchní kazajkou měl kroužkovou zbroj. „A hezky pomalu. Jistě nestojíš o nějaký malér.“

Mbu pomalu odhrnul kápi a odhalil tak své jasné elfí rysy. Pozorně se podíval na všechny zúčastněné. Mladí střelci viditelně znervózněli. „Seberete mi život jen proto, že nejsem jako vy?“

„Ty nejsi jako my,“ ujistil ho drobnější muž se špičatým nosem a pichlavýma očima a sklonil své kopí směrem k hrudi elfa. „Ty prostě nemůžeš být jako my. Co po nás chceš, pse.“

Mbu nečekal tak nepřátelskou reakci. Musel se obrnit a snažit se udržet klid. „Chci jen zjistit, jestli jste rozhodnutí zůstat tu natrvalo?“

„A proč bysme ti to měli říct? Chystáš se dát někomu tip?“

„Nic takového nechci. Jen jsem chtěl vědět, proč v takhle nebezpečném kraji neopevníte své domy. Nic víc. Jen se zeptat a třeba poradit.“

„Rady od zrádce, pche!“ Krysí obličej pitoreskně stažený ve zlém úsměvu vypovídal mnoho o svém majiteli. „To by bylo něco! Koukej se klidit. Vrať se, odkuds přišel. Ale ani tam tě asi nechtěj, co?“

„Dobrá. Ty jsi tu velitel, takže zřejmě víš nejlíp, co je pro vás dobré. Takže zodpovědnost za své lidi neseš na svých bedrech.“

„Já o tvé rady nestojím. Jdi si po svých a nás nech na pokoji.“

„Jsem Mbuwiwek, m'to-nagava-ngo. A myslím, že o tomto kraji toho vím daleko víc než vy všichni dohromady. A za tvoje názory na to, kdo je dobrý a kdo ne, ti mnohokrát děkuji. Jen se děším představy, že tudy pojedou za nějaký ten alden a místo rozvíjející se osady uvidím spáleniště, muže a ženy přibité na kříž a po dětech jen rozbité hračky. Alespoň budeš mít jistotu, že ti nikdo nebude vyčítat nesmyslnou chybu a mylnou představu o všem odlišném, než jsi ty. Budeš mrtvý a buď si jist, že děti na tebe nezapomenou, až budou úpět v otroctví v Kharových državách.“ Mbu se vyšvihl do sedla otočil koně a pomalu odjížděl směrem k lesu. Musel odjet, protože jinak by nevydržel nutkání vrazit jednu do zubů tomu namyšlenému panákovi, který pro svou zahleděnost do sebe a lpění na hloupých pomluvách vede své přátele a příbuzné do záhuby.

„Zastav,“ zavolal se za ním muž, který promluvil první. „Jak poznáme, že jsi skutečně Mbuwiwek?“

Elf zastavil, ale koně neotočil. „Co záleží na jméně, když odsuzujete celou rasu?“

„Nesmíš brát Odonova slova vážně.“

Tohle už Mbu nevydržel. Ledově klidným, věcným hlasem, prostým jakéhokoliv zabarvení, důrazu či výhrůžky se ptal: „Tak já nemůžu a vy všichni ano? Kdo je tu nový a měl by se podle toho chovat? Kdo vybral tak hloupé místo pro založení vesnice? Kdo si nevšiml, že právě tady nedaleko je bývalé skřetí obětiště? Kdo si myslíte, že jste? Záleží vám vůbec na těch lidech za vámi? Tady se nemůžete těšit, že úřady a vojsko za vás vyřeší vaše problémy. Tady se musíte postarat sami. Tady vám nedají zásoby z městských sýpek.“

„Já jsem Živan a jsem starostou osady. Nerozhoduji sám, o všem se radíme společně. Jsme tu šestý alden, takže jsme stihli postavit domy a na jejich opevnění se teprve chystáme.“

„Měli byste si s tím chystáním pospíšit, protože zpráva o neopevněných usedlostech se šíří velice rychle a jsem si jist, že vaši osadu už mají dobře okouknutou. Nechci být nositelem špatných zpráv, ale tahle osada nevydrží ani hodinu nájezd skřetího oddílu.“

„Tak tohle poslouchat nemusím. Prý nositelem špatných zpráv. To si z nás děláš legraci?“ Odon se znovu pokusil elfa zesměšnit. „Na to jste měli myslet dávno!“ Skoro ta slova vyplívl.

Živan se k němu otočil. „Odone, dej s těmi řečmi pokoj. Jestli to poslouchat nechceš, tak nemusíš.“

„Nezdá se ti, že to s tím bratříčkováním přeháníš, starosto?“ Zloba a vztek z něj jen čišely, když otočil koně a hnal se zpátky do osady.

„Chlapci, dejte si pohov.“ Mladíkům se očividně ulevilo, sklonili své zbraně k zemi a sesedli. „Kdyby ti nevadilo se s námi posadit a podělit se o pár zkušeností,“ nabídl smír Živan.

„Rád pomohu, bude-li to v mých silách a budete-li o to stát. Nemusím se vnucovat, jen bych nerad viděl další zbytečně promarněné životy.“

„Pokud jsi opravdu Mbuwiwek, a já ti to věřím, pak nám jedině prospěje vyslechnout si tvé názory. Tihle mladíci s kušemi jsou Jacek, Dino a můj syn Vuk. Jsme rozhodnutí tě vyslechnout.“

„Nevím sice, proč vám tak záleží na mém jméně, ale už to, že ho slyším z úst člověka, který zároveň nechrlí nadávky, mě těší. Jen mi pověz, kde jsi ho slyšel?“

„Když jsme přijeli do Sintaru, ještě zdaleka neopadlo nadšení z toho, jak sis poradil s tím Ndangawiným stoupcem. A pan Šťovík by mohl zavřít hospodu a vyprávět tu příhodu za peníze.“

„Jistě si toho hodně přidal. Toho tetovance jsem nezabil já, ale lidé ze Sintaru a mimo to jsem měl skvělého společníka.“

„Festina,“ skoro jednohlasně vyhrkli Jacek a Dino. „Mnicha Subotamu.“

„Ano. Než se pustíme do díla, povídejte, co vás vyhnalo až sem?“

Potom setrvali v družném hovoru několik hodin. Vyprávěli, jak se dali dohromady na lodi z Lendoru a co je vyhnalo z jejich domovů. Měli za sebou strastiplnou cestu a život chudý na šťastné chvíle.

Slunce se již klonilo k západu. „Starosto, jsem samotář, jako každý z horských elfů. Schováváme se před sebou a většina z nás se vyhýbá všem kontaktům s lidmi. Většinou někde v horách vedou svůj boj proti dávnému nepříteli. I já jsem takový, ale věřím, že mám svůj úkol. Jeho splnění si však vyžádá

ještě mnoho let, takže mi malé zdržení s vaší osadou neuškodí.

A, jestli se neurazíte, zdvořile bych odmítl vaše pozvání. Budu nocovat sám, jak jsem zvyklý. Ráno se tu sejdem. Snažte se vysvětlit lidem, že tohle není to místo, které si vysnili a které hledali. Nejlépe bude všechno sbalit a přestěhovat se.“

„To nebude jednoduché. Lidé jsou rádi, že už jsme zastavili a trochu se zabydleli.“

„Jestli odsud neodejdete, bude jen otázkou času, kdy se tu objeví skřetí hlídka nebo temné bytosti ze stínového světa. Věřte mi, pokud neodejdete, budete si přát, abyste zemřeli rychle. Uvidíme se zítra.“ Vyšvihl se na koně a odjel k lesu, aby si našel vhodné místo k přenocování.

Mbuwiwek seděl pod hustými větvemi rozložitých zelanů, které bránily měsíčním paprskům dotknout se země, opřený o mohutný kmen a pozoroval blízkou osadu chráněnou jen mělkým příkopem a trnitými keři. Jak byli ti lidé bláhoví a neopatrní! Zdálo se, že i na vzdálenost dobrého sta metrů mohl cítit teplo velkého ohně uprostřed vesničky, který musí být vidět na míle daleko. Mbu se rozhodl nejit spát a věděl, že se rozhodl správně. Dnes v noci mu budou jedinými společníky na stráži jeho instinkty a bohaté zkušenosti.

Bylo kolem půlnoci, měsíc se vyhoupl vysoko nad oblohu a svým bledým svitem osvětloval krajinu. Zítra bude úplněk. Mbuův kůň zastříhal ušima, ztuhl a nozdry se mu chvěly. Přece jen jsou zvířecí instinkty ostřejší než elfi. Znovu ho přepadl ten pocit, který ho pronásledoval od rozloučení na nádvoří Daine. Spíše tušení, že ho někdo pozoruje. Jenže tentokrát ten „někdo“ byl velice blízko. Mbu uchopil pevně svůj meč a opatrně vyhlédl zpoza kmene do směru, kterým zíral jeho kůň. Jeho zrak hustým podrostem nepronikl a stejně jako ostatní smysly, ho stejně jako jindy přesvědčoval, že tam nic není. Ale byl také natolik rozumný, aby důvěřoval zvířecím instinktům. Rozděлил tedy svou pozornost do dvou směrů.

Do rána se nic nestalo, a tak když se rozednilo a osada ožila, Mbu si lehl a chvilku se vyspal. Připadalo mu, že nespí ani deset minut, když ho probudil jeho kůň. Frkal a zíral směrem do lesa. Elf se pomalu vyplížil okolo zelanu z druhé strany a přes důkladnou prohlídku okolí nic nenašel. Ale dvojití varování nelze v těchto končinách brát na lehkou váhu. Opatrně tedy obešel nedlouhý pás hustého křoví a vydal se na průzkum, zbraně připraveny. Cítil něčí přítomnost. Nebo spíš věděl, že tu je něco, co by měl znát, něco jemu vlastního. Nemohl však přijít na nic, co by těmto pocitům odpovídalo. Už byl na úrovni svého nočního stanoviště, ale stále nic neobjevil. Náhle sebou trhl a prudce se otočil, zbraně připravené odrazit útok.

„Mbuwiweku,“ oslovila ho nezřetelná postava. Teď, když Mbu slyšel hlas a věděl, kam přesně zaměřit svou pozornost, našel skvěle maskovanou postavu, o něco menší než byl on sám.

„Proč mě sleduješ?“ Mbu stále cítil nejistotu, nevěděl, co má dělat. Zaútočit? Vyčkávat?

„Něco pro tebe mám.“ Náhle, jako když rozhrneš oponu, před ním místo nezřetelné postavy stál snědý, větry ošlehaný elf, horský elf. Jeho vlasy již prokvétaly stříbrem. „Jdu za tebou dlouho a myslím, že nadešel ten pravý čas. Tahle věc již nesnese delšího odkladu. Jsem na cestě, ze které není návratu.“ Natáhl ruku s pláštěm směrem k Mbuovi. „Ber, poslouží ti stejně dobře jako mě a pomůže ti dostat se blíž k cíli tvého snažení.“

„Proč jsi přišel za mnou?“ Stále pevně držel své zbraně.

„Nedůvěra. Vzájemná nedůvěra – to je naše prokletí. Můžeme sledovat cíl jaký chceme, můžeme pomáhat lidem, jak nejlépe umíme, ale dokud neobjevíme jeden druhého, bratr bratra a syn otce, nikdy nedojdeme klidu. I já měl úkol od Kronikáře. Ale pochopil jsem příliš pozdě. Věř mi, že prokletí z Bitvy pěti mečů, byť tři tisíce let staré, v lidech je a zůstane tak dlouho, dokud neuvidí, že jsme soudržní, že bychom jim mohli pomoci. Lidé hledají vždy spojence, který jim dá sílu. Lidé jsou slabí a nestálí. Nečekají, že jim pomůže jeden mto-magawa-ngo. Čekají jednotný národ, který bude po ruce v případě potřeby. Pamatuj na to.

A tohle je jeden z mála šedých pláštů, pro které nás proklel vlastní rod. Je to plášť, který ti pomůže přežít. Sám to poznáš, nemá cenu ti o něm více vykládat.“

„Jak je možné, že je jeden z mála?“ Mbu opatrně odložil zbraně a vzal do rukou šedý plášť.

„Jen darovaný plášť si uchová své výjimečné vlastnosti. A vždycky bylo víc těch, kteří žili a zemřeli

sami. S nimi zemřel i plášť.“

„Tak proč ty jsi jiný?“ Ptal se Mbu.

„A proč ty jsi jiný?“

„Nevím, jestli jsem jiný. Jen se snažím hledat cesty a dojít k cíli.“

„To je i má odpověď. A teď vím, že jsem svůj úkol nesplnil. Ale smrti se nebojím. Snažil jsem se pomáhat lidem a zhasínat v nich plamen nenávisti. To jsem považoval za cestu, kterou mi Kronikář určil. Mýlil jsem se a jen chci, aby se stejná chyba neopakovala.“ Otočil se a odcházel.

„Počkej,“ Mbu ho chtěl zastavit. Měl tolik otázek a chtěl na ně znát odpovědi.

„Jen mě nechtěj zastavit. Nezbyvá mi mnoho času a mám před sebou ještě dlouhou cestu.“

„Řekni mi, co víš o Kronikáři.“

„Najde si tě, když tě potřebuje. Ale ty ho nehledej, zbytečně bys promarnil čas, který je ti dán. Není jako my, není ani člověk. Hraje vyšší hru, než si dokážeme představit a my jsme jen postavami v jeho herním plánu. Myslím, že nehlídá náš každý krok, ale když sejdem z cesty, dá nám ještě poslední šanci se na ni vrátit. Pak nad námi zlomí hůl. Přeji ti štěstí, milý Mbu.“ Odešel.

Mbu se díval na šedý plášť, který držel ve svých rukou. Nevypadal nijak „zvláštně“. Prostě jen cestovní plášť. Ale Mbu viděl, co dokáže. V myšlenkách se znovu vrátil ke svému poslání. Je jeho cesta správná nebo měl ten starý elf pravdu? Uvědomil si, jak úzkostlivě se vyhýbal místům, kde by mohl narazit na jiného horského elfa. Ale proč? Opravdu tou svou pomocí lidem pomáhal i svému národu nebo jen sobě? Nemůže přece přestat pomáhat lidem a jít hledat další mto-magawa-ngo. Nemůže se stát sjednotitelem. Ne to není jeho cesta. Nyní si byl jistý, že ví o svém úkolu vše potřebné. Teď půjde a pokusí se pomoci lidem z osady.

Zamyšlený se vrátil ke svému koni a viděl, že starosta na něj již čeká. Spolu s ním i Vuk a Dino. Vyrazil tedy, šedý plášť uvázal k sedlu.

„Nevím, jestli jsou mé zprávy dobré,“ začal bez okolků Živan, „ale Odon včera lidi skutečně rozeštl proti mě a chlapcům. O tobě ani nemluvě. Takže jsme byli rádi, že se nám podařilo lidi přesvědčit, že nejsme zaprodanci a že nás nechtějí elfové pobít ve spánku.“

„Takže o stěhování nebyla řeč?“

„Ani slovo.“ Když starosta viděl zklamaný výraz v elfově obličejí, přestal doufat v jeho pomoc.

„No, jak se říká: Je-li v kožichu veš, buď rád, že není obří. Ale znovu říkám, že budu velmi překvapený, když tu budete ještě příští měsíc živí a zdraví. Ale dejme se do práce.“

Celý den pak Mbu vysvětloval, jakým způsobem se bránit šelmám, zvláště medvědům a leopardům, jak nejlépe rozdělit strážní službu, ze které strany je možné očekávat nejpravděpodobnější skřetí případ. Neradili se ale jen o vojenských věcech. Mbu také poradil, jakým plodinám se v této oblasti daří, jaký nejčastěji vane vítr.

Pozdě odpoledne je z těchto debat vytrhlo volání hlídek. „Jezdec! Jezdec!“ Od jihovýchodu se přes pláň blížil jezdec. Mírným obloukem se vyhnul osadě a zamířil rovnou k nim. Když se přiblížil natolik, že rozeznali jeho oděv, všem bylo jasné, že je to amánari – subotamský mnich na cestách.

„Co vás to, u všech bohů, napadlo!“ Spustil bez zbytečných uvítacích frází, přelétl všechny pohledem a zastavil se u starosty. „Čí to byl nápad? Kdo vybral pro osadu takhle nemožné místo?“

„Taky ti přejeme dobrý den,“ odpověděl trochu nakvašeně Živan. Nebylo mu příjemné, když mu stejnou chybu vytýkali několikrát za sebou.

„Ach tak. Dobrý den,“ se skoro šaškovskou úklonou se svezl z koně. Otočil se k elfovi. „Tebe bych tu nečekal. Tos jim to nemohl rozmluvit?“

„Snažil jsem se. Ale neměl jsem na to dost času. Jsem tu od včerejška, takže...“ Lehce pokrčil rameny, jakoby chtěl říct: „Dokud tady někoho zabijí, nic s tím nenaděláš. Teprve pak o tom začnou přemýšlet.“

„Pokud jste neměli dost pod čepicí, abyste poslechli elfa, snad si vyslechnete mnicha,“ nabídl se amánari.

„Myslím, že to bude pro lidi z osady daleko jednodušší, protože všichni k tvému řádu chovají úctu.“ Starosta se otočil k elfovi: „Možná to změní naše plány, takže bychom toho pro dnešek nechali a

pokračovali zítra?“

„Pokračovat můžeme, ale jsou dvě věci, které bys měl vědět. Nečekej jinou radu než ode mě a nehodlám tu s vámi zůstat do konce svých dní.“ Pomalu odcházel k lesu. Jeho kůň ho poslušně následoval.

„Hej, elfe, kde budeš, až to tady skončím?“ Volal za ním mnich. Mbu jen kývl hlavou směrem k lesu.

Ještě Mbuwiwek nestačil odsedlat koně, když viděl od osady vyjíždět mnicha.

„Vzal jsi to nějak rychle.“

„Jsou to zabeďněnci,“ hudroval Subotam. „Nejenže jsou plní předsudků, ale navíc jsou to duté hlavy, kvůli kterým je škoda umírat.“

„Jak to myslíš?“

„Co je dneska za den?“ Zeptal se mnich hlubokým hlasem a hned si směšně dětským hláskem odpověděl: „Prosím, první den Svátku letních duchů.“

„Ostatně jako každý rok touhle dobou.“ Přitakal trochu otráveně elf.

„Jenže?“ Mnich napřímil ukazováček a pozvedl obočí. „Jenže ne každý rok je na první den Svátku svatých úplněk. Už víš kam mířím?“ Otočil ukazováček směrem, kde bylo bývalé skřetí obětiště.

„Na to jsem nepomyslel. Ale nemusí se stát vůbec nic.“

„Nemusí. Ale stane se. Tys asi neviděl lidi uvnitř osady?“ Znovu si hned odpověděl: „Ne, že by si záviděli nos mezi očima. Ani si nenadávají nahlas. Stačí, jak se na sebe tváří, jak si vyčítají snad úplně všechno. Nejhorší z nich je ten Odon. Z něho zloba jen srší. On není zaujatý jen proti tobě, ale taky proti mně, proti všem rasám a možná i proti všem lidem. Jen ne proti sobě.“

„Tak to máme problém.“

„No, když se k tomu stavíš takhle, tak máme. Jsem Alva z Kubů – amánari.“

„Já jsem Mbuwiwek, jsem mto-magawa-ngo.“

Alva se plácl dlaní do čela. „Tak teď už chápu, jak se mohlo stát, že tě vůbec poslouchali. Víš, ani jeden z lidí ve vsi – a když říkám ani jeden, myslím ani jeden – by neposlouchal temného elfa. Ale oni znají tvé jméno a je až neuvěřitelné, co o tobě vypráví Šťovík. Určitě se u něj musíš stavít a provést mu něco nepěkného, třeba říct, že ti nechutnalo. To ho vrátí zpátky na zem. Víš, byl jsem v Daine pár dní potom, co se většina mnichů vydala hledat Ibanu.“ Dodal na vysvětlenou.

„Nevíš, jak se vede Jakobovi? A co Festin?“ V elfových očích najednou vyšlehl plamínek naděje, že se dozví něco o svých přátelích.

„Nezlob se, ale nemůžu sloužit.“ Chvilku nastalo ticho. Mbu kratičce zavzpomínal na oba druhy. „A jak dopadlo hledání Ibanu?“ Zajímal se elf.

„Ibanu je objeveno. Víc nevím. Měli bychom si trochu odpočinout a něco vymyslet, než padne noc. Myslím, že dneska toho moc nenaspíme.“

Když se setmělo, odlepili se od lesní tmy dva jezdcí. Mbuwiwek vyrazil přímo k obětišti, Alva mírnou oklikou přes osadu. Chtěl ještě varovat její obyvatele před pravděpodobným nebezpečím. Elf přehlédl bývalé skřetí obětiště. Nic dnes neukazovalo na nechutné a kruté rituály, které se na tomto místě konaly. Přízračný svit měsíce v úplňku jasně osvětloval nevelkou kamenitou prohlubeň, uprostřed které byl jeden větší zploštělý balvan. Nikdo by zde nehledal místo tragického skonu mnoha lidí. Avšak sama země ještě nedokázala strávit ta zvěrstva, proto tu rostliny sotva přežívaly.

„Jak to vypadá?“ Ptal se šeptem Subotam.

„Zatím je klid. Jak jsi dopadl v osadě?“

Alva jen mávl rukou. „Je zbytečné jim něco povídat. Asi jsme to měli udělat obráceně. Počkat, co se tady ukáže a pak ustoupit za vesnici. Jinak je nepochopí. Asi skutečně potřebují nějakou tragédii, aby otevřeli oči. Rozdělíme se. Já jdu na druhou stranu. Buď to brzo začne nebo nebude nic.“

Seděli nehnutě ve svých úkrytech. Nic se nedělo. Blížilo se ráno a na oba bojovníky padala únava. Oči se jim klížily a jen těžko udržovali pozornost. Z ničeho nic se nad obětním kamenem začal tetelit

vzduch. Mbu si nebyl jistý, jestli se mu to jen nezdá. Ale Subotam zůstával ve svém krytu, proto ani elf se nepohnul. V prostoru nad obětním kamenem se vytvořilo něco, co vypadalo jako zvlněná vodní hladina, od které se matně odrážejí měsíční paprsky. Mbu si byl jistý, že to není jen snové mámení. Připravil se k boji. Jen ho trochu zneklidňovalo, že mu amánari stále nedal smluvené znamení. „Hladina“ se rozevřela a na její povrch vystoupila postava vyšší než obyčejný muž. Zlatem vyšívaný plášť ji celou zahalil a vysoký stojací límec zdobený drahým kamením znemožňoval pohled do její tváře. Na hlavě měla postava nasazenu garenovou korunu. V jedné kostnaté ruce svírala masivní žezlo, nebo spíš palcát. Zatímco se Mbu přesouval k mnichovi, sledoval, jak postava pozvedla ruce a začala něco mumlat. Otočila svou tvář k měsíci, takže elf mohl vidět její prázdné oční důlky, seschlou kůži potahující holé kosti. Ale to už musel otočit pozornost k nehybně ležícímu mnichovi. Opatrně do něho šťouchl. Subotam s leknutím otevřel oči, jinak se však vůbec nepohnul. Elf lehce pokynul hlavou ve směru obětního kamene. Amánari se otočil právě včas, aby viděl, že postava dokončuje zařikávání. „Je to Smrtka a musíme se jí zbavit rychle.“ Chopili se zbraní a odhodlaně zamířili k postavě na obětním kameni. Mbu by přísahal, že slyšel její zlý smích a nářek země. Ta se teď na několika místech začala vzdouvat. „Máme problém,“ křikl v poklusu Alva. „Musíš nějak zaměstnat Smrtku. Aby nemohla zařikávat.“ Zastavili se a pohlédli na sebe. „Nebo ji zab. Gor s námi.“ Elf se rozeběhl k obětnímu kameni a Smrtka k němu obrátila pozornost. Znovu slyšel ten zlý mrtvolný smích a nářek země, která se nyní otevřela a začali z ní vystupovat kostlivci. Pokud Mbu počítal správně, tak šest. Dva těsně u Smrtky, tři někde za ním a jeden právě odcházel směrem k osadě. Pokud měl poslechnout mnicha a obtěžovat Smrtku, musel se probít přes ty dva, kteří stáli u obětního kamene jako na stráž. Jeden s mečem, druhý se sudlicí. Mbu slyšel za sebou lomoz zbraní, ale neměl čas se otočit. Silným úderem vyrazil z kostěných rukou sudlici a otočkou vrazil vahou těla do druhého kostlivce až ho povalil. Mečem usekl prázdnou ruku kostlivci bez sudlice. Sotva stačil vykrýt útok mečem, už se po něm sápal jednoruký. Silným kopancem se ho zbavil. Ale jen na tak malou chvíli, aby mohl zahlédnout Smrtku, jak nerušeně pokračuje v zařikávání. „Dělej!“ Volal na něj Alva, sám pod náporu dvou kostlivců. Jednoho už zabil. Mbu opsal svým mečem široký oblouk, rozpůlil neozbrojeného kostlivce a rozvrátil obranu druhého. Následovala řada rychlých seků a místo druhého kostlivce byla jen hromádka kostí. Vyrazil proti Smrtce. Ta lehce svým žezlem odrazila elfův útok až ztratil rovnováhu. Smrtka pokračovala v zařikávání. Mbu na ní zaútočil znovu, a zase bez úspěchu. Zaslechl za sebou dusot a otočil se. Viděl mnicha, který měl ve svitu měsíce mrtvolně bílý obličej stažený do šílené grimasy. S tím už se Mbu setkal. Bojové nasazení probudilo v Alvovi pudy a chování berserkra. V plném běhu se odrazil a letící se střetl se Smrtkou. Vyvedl ji z rovnováhy a spadli v objetí na zem. Smrtka byla v mžiku na svých kostěných nohou. Byla opravdu vyšší než oni dva. Navíc její plášť fungoval jako jednoduché brnění a snadno zachytával slabší rány. Takže oba útočníci museli vždy do úderu vložit veškerou sílu a víc tím riskovat. Smrtka se jen stěží bránila soustředěnému náporu. Když elf sekl dvakrát, mnich třikrát. Smrtka náhle přestala bojovat a pozvedla ruce k nebi. Mbu zase slyšel ten zlý smích. Sekl po prázdné paži a uťal ji. Zem se na několika místech otevřela a vystoupili z ní další nemrtví služebníci. Subotam podnikl výpad, srazil Smrtku na kolena a vzápětí ji usekl hlavu. Všech šest kostlivců, kteří k nim mířili, se zastavilo, když padla jejich paní. Dva zůstali na místě, ostatní se znovu vydali směrem k obětnímu kameni. Elf a mnich zaujali obranné postavení a čekali nápor kostlivců. Amánariho již opustilo bojové šílenství a vypadal velice unaveně, navíc krvácel ze šrámu na hrudi. Na dno malé prohlubně dolehly hlasy. Oba se otočili a viděli lidi z osady s loučemi v rukou. První se k nim rozeběhl Živan a jeho syn. Kostlivci vypadali zmateně, ale bojovali až do konce svého neživota. Přesile se však nemohli rovnat a za chvíli z nich zbyly jen hromádky kostí.

Nebylo to veselé loučení, protože jeden kostlivec v osadě zabil dvě děti. Ale právě to bylo to závaží, jež převážilo misku vah na stranu rozumu. Díky tomu se vesničané pustili za hlukem boje a společnými silami zvítězili. Hned ráno začali balit své věci a chystat se ke stěhování.

„Děkujeme vám oběma. Vděčíme vám za naše životy,“ řekl jednoduše Živan.

„Mohli jste si je zachránit sami,“ neodpustil si Alva, „a hlavně všechny.“

„Pojeďte kus cesty s vámi a společně vybereme lepší místo,“ nabídl se Mbu.

„Zrovna o to jsme tě chtěli poprosit.“

„Tak se tedy mějte.“ Amánari otočil koně a jel si svou cestou. Mbuwiwek tak nedostal odpovědi na

své otázky, ale věděl, že teď má před sebou stejně důležité věci jako starost o přátele. Měl cestu a jasně viděl cíl. Jen se k němu dostat.